

Publicerad 2012-11-10 13:52 av jamming223

Lite "Stream of Consciousness" skulle man nog kunna kalla det här, för den här texten saknar lite av en röd tråd

Kvällens höstpromenad

promenad

jag haltar mig fram i livet

jag andas ut

testar mina lungors kapacitet

min andnings täthet

ser hur starkt jag kan blåsa i den regniga höstluften

min andnings luft som kondenseras

kyld luft

som blir som en form

av rök

en dimma

kondenserad luft

blåser

blåser ut

andas

luftar mig

jag flåsar

jag stönar

jag försöker känna mitt liv

lyfter min blick och mitt huvud mot den mörkblå himmelen,

känner mörkret

samtidigt gatulyktornas sken sveper över mig

snudda vid min hud

lyser upp mig

som en strålkastare

Behåller mitt huvud lyft mot den mörka himlen

funderar på om det finns något högre

låter känslan av att något högre faktiskt existerar infinna sig

och inser att varje ögonblick av mitt liv är ett mirakel

ser mitt liv ur ett objektivet ljus

en meteorit

skulle lika gärna kunna falla ner på

mig

ta mitt liv

just nu
en bil skulle kunna köra på mig
vad som helst skulle kunna hända
hur stor är sannolikheten att jag dör
eller lever vidare?

för vem är jag värd att leva mer än
de som sekundvis
dagligen dör
det är ett under att jag tillåts leva så många sekunder
minuter
dagar
år

hur stor är sannolikheten att dö
respektive fortsätta leva
för mig?

desto större kontaktnät jag knyter
i denna värld
desto mer paranoid känner jag mig
jag känner mig rädd
och otrygg

trots att jag vet att även om jag själv ibland beter mig illa
så vill jag sanningsenligt
ingen illa
på riktigt
i mig bor välvilja mot mina medmänniskor
varför skulle inte andra människor runtomkring
i grunden kunna känna likadant?

varför har jag så litet förtroende för vissa av mina medmänniskor
och tror att det bara hatar och ogillar
och fördömer hela tiden?

de kan ju vara som mig
att vilja andra väl innerst inne

en form av kärlek som är den allra renaste, puräraste kärlek
finns den?

att försöka vara öppen för den mänskliga naturen
ändå är jag rädd för de som dömer alltför hårt
kanske är det egentligen jag som dömer för hårt?

buss 14 åker på vägen
jag fortsätter gå längs den asfalterade gångvägen
ser gult ljus
rött och grönt sken
från trafikljusen
väntar på att få gå
hör på avstånd
sångrösten av en kvinna spelandes från någon radio
troligtvis utomhus
förmodligen
utanför tv-tjänst och hemmabio
fler bilar än vanligt parkerade
runt det stället
och affären fortfarande tänd

som ett stort paketpapper uppvecklat
bakom
i en bil
i bilens baksäte

en sinnens verklighet
lek
och resa
ovanligt
många ting som i den kalla regniga höstluften
som idag söker min uppmärksamhet
mitt sinne blir helt klarvaket och återuppväckt av alla ljud och rörelser

byggarbete med någon slags sådan där kran
som bakgrundsljud
bilarna som åker på vägen

låter nästan som tåg som färdas på räls
bilarnas hjul låter mot den asfalterade marken
brusar

kristalljud
eller
klockspel
klingar
från en balkong

en husvagn
ett rött mysigt litet hus
precis bredvid vägen
symbolen för mig för en trygg och stabil tillvaro

liksom jag önskar värme och mys
längtar efter julen
och att få spendera tid tillsammans med nära och kära

min önskvärda tillvaro som består
av radhus och någon att dela hus och kärlek med
kanske bil
denna önskvärda tillvaro
känns så långt borta
mycket gör att jag känner mig så borta
och långt ifrån den verklighet jag önskar
i mina drömmar

avskild
alienerad
känner jag mig
som från
människor som går på universitetet
som jag ser som några slags underbarnsmänniskor
som gör något med sitt liv
jag som inte känner mig mogen och redo för högre studier
vet inte vad jag vill
men jag får tips
kanske studera filosofi

någon utbildning där jag får jobba med människor
eftersom jag är en själ som tänker på andra
samtidigt som jag är så jag, jag, jag
ego

en betongbro
jag går inunder
mörkt
dystopiskt

min själ upplöses
är i tusen bitar
jag förlöser mitt blödande
inre
det
har växt sig så stort nu
fostret
är färdigväxt
och vill ut
jag vill inte bli tyngre
jag vill släppa ut allt
spräckas i bitar

tidigare under promenaden
mötandes på vägen
med
en som troligtvis gymmat
två gubbar på promenad
en pojke med väska troligtvis på väg hem
senare
några cyklister

en man pratandes i telefon
en man som trippar uppför trappan från förrådhuset inunder lägenheterna
förrådsutrymmet

gatlyktors sken
som får regnet att se ut som små kristalldroppar

några har redan börjat med julutsmyckningen
något slags ljuskäglorskedjor
på en balkong
Järdalavägens träd extra belysta
gatulyktor som belyser det kala förgrenade träden
med långa grenar och kvistar

Kvällens höstpromenad

Lite "Stream of Consciousness"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren jamming223 med Poeter.se id #42685 innehar upphovsrätten